

Váš dopis zn./ze dne:

Č. j.:

MHMP 90453/2024

Sp. zn.:

S-MHMP 1902374/2022

Vyřizuje/tel.:

Mgr. Černohouz

236 003 940

Počet listů/příloh: **4/0**

Datum:

19. 1. 2024

Příkaz

Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče (dále jen „MHMP OPP“), věcně a místně příslušný správní orgán státní památkové péče v hlavním městě Praze, podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze „památkový zákon“), a ustanovení § 62 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOP“), **rozhodl** v souladu s ustanovením § 90 ZOP a ustanovením § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze „správní řád“), **t a k t o :**

Par. [redacted] ar. [redacted]

se uznává vinným z přestupku dle ustanovení § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona, jehož se dopustil jako stavebník ve vztahu k záměru, nazvaném [redacted] bydlení“ na pozemcích [redacted] k. ú. Dejvice, v Praze 6, v nároží ulic [redacted]

[redacted] nedbalosti tím, že v blíže nezjištěné době, nejdříve po dni 9. 2. 2021, kdy nabylo právní moci rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 sp. zn.: [redacted]

[redacted] ní činnost, aniž by splnil

oznamovací povinnost stanovenou v § 22 odst. 2 památkového zákona vůči Archeologickému ústavu Akademie věd ČR. Pozemky dotčené stavební činností se nacházejí na území s archeologickými nálezy.

Sídlo: Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

Pracoviště: Jungmannova 35/29, 110 00 Praha 1

Kontaktní centrum: 800 100 000, fax: 236 007 157

E-mail: posta@praha.eu, ID DS: 48ia97h

Za spáchání přestupku se panu [redacted] identifikované mu shora, **ukládá** podle ustanovení § 35 písm. b) ZOP, § 46 ZOP a § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona **správní trest pokuty** ve výši **5000 Kč** (slovy pět tisíc korun českých).

Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí (příkazu) o jejím uložení na účet číslo **30015-5157998/6000**, k. s. 0558, v. s. **4200002115**, PPF banka, a. s., Evropská 2690/17, Praha 6.

Odůvodnění:

Realizaci stavební a jiné činnosti na území s archeologickými nálezy upravuje památkový zákon v § 22 odst. 2, který stanoví, že „*Má-li se provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy, jsou stavebníci již od doby přípravy stavby povinni tento záměr oznámit Archeologickému ústavu a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Je-li stavebníkem právnická osoba nebo fyzická osoba, při jejímž podnikání vznikla nutnost záchranného archeologického výzkumu, hradí náklady záchranného archeologického výzkumu tento stavebník; jinak hradí náklady organizace provádějící archeologický výzkum. Obdobně se postupuje, má-li se na takovém území provádět jiná činnost, kterou by mohlo být ohroženo provádění archeologických výzkumů*“.

Nesplnění oznamovací povinnosti, uložené citovaným ustanovením, představuje porušení zákona, na něž pamatuje skutková podstata přestupku.

Ustanovení § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona určuje, že „*fyzická osoba se (...) dopustí přestupku tím, že nesplní oznamovací povinnost stanovenou v § 21 odst. 4, § 22 odst. 2 nebo § 23 odst. 2 tohoto zákona*“.

Dne 26. 8. 2019 MHMP OPP obdržel žádost (evidováno pod spisovou značkou S-MHMP 1697196/2019) o závazné stanovisko ve věci novostavby pro individuální bydlení (na místě odstraněné nemovitosti) [redacted] požadovaného závazného stanoviska správní orgán zadatele **vyslovně** upozornil následujícím způsobem: „*Zamýšlená stavební činnost se má provádět na území s archeologickými nálezy a stavebník má tedy již od doby přípravy stavby oznamovací povinnost dle § 22 odst. 2 památkového zákona vůči Archeologickému ústavu. Stavebník je povinen umožnit Archeologickému ústavu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Jeho zajištění nutno projednat v dostatečném předstihu před zahájením výkopových prací a stavební činnosti.*“

Dne 17. 10. 2022 MHMP OPP při výkonu svěřených pravomocí shledal, že na výše specifikovaných pozemcích došlo k výstavbě rodinného domu. Práce spočívají ve vyhloubení stavební jámy pro jedno podzemní patro s půdorysem obdélníkového tvaru o rozměrech přibližně

20,285 x 15,9 m. Tvorba jámy jako základu stavby vedla k odstranění veškerých terénů až na základovou spáru podzemního podlaží a nový objekt pro individuální bydlení s jednou bytovou jednotkou výrazně přesahuje půdorys původního domu, před zde posuzovanou stavbou odstraněného. Stavba tudíž představuje značný zásah do terénu a s o to větší pravděpodobností mohla vzniknout škoda na archeologických situacích, případně se v místě vyskytujících. Ze sdělení Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby – stavebního úřadu, sp. zn.: SZ MCP6 171453/2023/OV/Le, č.j.: MCP6 190539/2023 ze dne 6. 6. 2023 správní orgán zjistil a považuje za prokázané, že pozici stavebníka ve vztahu ke zmíněné stavbě zastává mimo jiné osoba imenovaná výrokem tohoto příkazu (dále jen „odpovědný subjekt“, „stavebník“ nebo „pan [REDACTED]“), totožnost [REDACTED] ověřil výpisem z ROB (základního registru).

Současně MHMP OPP zaslal přípis Archeologickému ústavu Akademie věd ČR v.v.i. (dále pouze „ArchÚ“), kde se tázal, zda příslušný stavebník v předmětné věci povinnost kladenou ustanovením § 22 odst. 2 památkového zákona splnil, či nikoli. Dotazy správního orgánu se týkaly i toho, o jak cennou lokalitu z archeologického hlediska v případě dané oblasti jde, a jak vysokou újmu na veřejném zájmu by porušení řešené povinnosti znamenalo. Ve své reakci, která na MHMP OPP došla dne 14. 6. 2023, ArchÚ potvrdil, že stran stavební činnosti (ani co do eventuálního záměru) v uvedené lokalitě žádné oznámení neobdržel, že na katastrálním území Dejvice jsou evidovány archeologické nálezy datované do období paleolitu, neolitu, eneolitu, doby bronzové, starší a mladší doby železné, doby římské, středověku a novověku, a že se dotčená oblast nachází na území s archeologickými nálezy. Koncem svého vyjádření ArchÚ uzavřel, že přesto nelze jednoznačně potvrdit, zda mohlo v důsledku uskutečněné stavební činnosti dojít k poškození či zničení archeologických nálezů. Správní orgán tudíž uznal za prokázané, že odpovědný subjekt oznámení vůči ArchÚ neučinil.

Památkový zákon definici termínu „území s archeologickými nálezy“ neobsahuje. Při vymezování posuzovaného termínu dlužno vycházet z čl. 1 odst. (ii) a (iii) Úmluvy o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidované), publikované pod č. 99/2000 Sb. m. s. (dále jen „Maltská konvence“), kde je definováno archeologické dědictví, k jehož ochraně se Česká republika jako smluvní strana Maltské konvence zavázala. Území s archeologickými nálezy lze tedy vymezit jako území, konkretizované ustanovením čl. 1 odst. (ii) a (iii) Maltské konvence. V této souvislosti nutno rovněž upozornit na čl. 2 odst. (i) Maltské konvence, podle kterého mezi závazky každé smluvní strany patří vedení soupisu jejího archeologického dědictví a klasifikace chráněných památek a oblastí. Česká republika zmíněnou povinnost plní prostřednictvím Státního archeologického seznamu, vytvořeného v rámci výzkumné činnosti Národním památkovým ústavem a jeho předchůdcem, Státním ústavem památkové péče. Státní archeologický seznam představuje evidenci archeologických lokalit zakreslených do mapy v digitální podobě.

MHMP OPP pokládá za prokázané, že [REDACTED] konal stavební činnost na území s archeologickými nálezy.

Stavební činnost památkový zákon nedefinuje. Důvodová zpráva k památkovému zákonu jako příklad uvádí stavby průmyslových a obytných komplexů, dolů, lomů, komunikací, zemědělské a vodohospodářské stavby.

Oznamovací povinnost tíží stavebníky bez ohledu na to, zda konkrétní zamýšlenou stavební činností dojde nebo nedojde k zásahu do archeologického naleziště, a dokonce i bez ohledu na to, zda stavebníci vědí, že se jedná o území s archeologickými nálezy neboli zda se na území, v němž hodlají stavební činnost realizovat, nacházejí prvky archeologického dědictví.

Předmětná oznamovací povinnost má za svůj účel zajistit pro ArchÚ včasnou informaci o zamýšlených pracích, které by mohly archeologické dědictví na daném území ohrozit, poškodit nebo zničit, aby ArchÚ, popř. oprávněná organizace dostaly možnost uplatnit požadavky na uskutečnění záchranného archeologického výzkumu. Příslušné oznámení nutno učinit s dostatečným předstihem, a to nejen v zájmu subjektu, jenž má výzkum provádět (ArchÚ, oprávněná organizace nebo jiná oprávněná osoba), ale především ku prospěchu stavebníka. Realizace výzkumu vždy znamená větší či menší zdržení stavební činnosti.

Povahu přestupku má „*společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*“. Nesplnění oznamovací povinnosti, uložené stavebníkovi ustanovením § 22 odst. 2 památkového zákona, za přestupek označuje ustanovení § 39 odst. 2 písm. f) téhož zákona. V řešené věci došlo k naplnění jak formálního znaku přestupku, tak i jeho znaků, stanovených památkovým zákonem. Zároveň se nejedná o trestný čin. Dotčený skutek správní orgán kvalifikoval jako čin protiprávní, jelikož nedovodil žádnou okolnost, jež by protiprávnost vylučovala. MHMP OPP shledal i naplnění materiálního znaku, a sice společenské škodlivosti přestupku. V kontextu společenské škodlivosti správní orgán odkazuje kupř. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále pouze „NSS“) ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28 (judikáty Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), kde se NSS vyslovil, že cit.: „*již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.*“). Čin, kterého se [REDAKCE] [REDAKCE] dopustil (nesplnění oznamovací povinnosti dle ustanovení § 22 odst. 2 památkového zákona), má charakter přestupku. MHMP OPP považuje za prokázané, že posuzovaná oznamovací povinnost ohledně uskutečněné stavební činnosti pro jmenovaného stavebníka platila, a že ji měl splnit.

Ve vztahu k jejímu nesplnění správní orgán zdůrazňuje, že zmíněná povinnost zavazuje odpovědný subjekt přímo ze zákona, její smysl spočívá v nutnosti zachránit a dokumentovat archeologické nálezy jako jedinečný a nenahraditelný pramen poznání života člověka od počátků jeho existence. Proto zákon trvá na splnění oznamovací povinnosti **před** provedením stavební činnosti.

MHMP OPP konstatuje, že pan [REDAKCE] [REDAKCE] povinnost porušil, když realizoval stavební činnost, specifikovanou výrokem tohoto příkazu, aniž by o daném záměru předepsaným způsobem (oznámením) informoval ArchÚ.

K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se podle ustanovení § 15 odst. 1 ZOP vyžaduje zavinění. Jestliže zákon výslovně netrvá na úmyslném zavinění, postačí zavinění z nedbalosti. Stran míry zavinění správní orgán vyvozuje, že stavebník spáchal řešený přestupek z **vědomé**

nedbalosti. K právě formulovanému závěru MHMP OPP dospěl na základě toho, že shora citované závazné stanovisko S-MHMP 1697196/2019 explicitním způsobem informovalo o tom, že dotčené pozemky leží na území s archeologickými nálezy, a výslovně ozřejmilo, jaké povinnosti z takového faktu pro pana [REDAKCE] ni zcela přímé poučení, díky němuž měl odpovědný subjekt jasné předpoklady k tomu, aby o svých povinnostech věděl, stavebníka nepříměly jeho záměr oznámit na ArchÚ. Z toho pramení, že pan [REDAKCE] le ustanovení § 15 odst. 3 písm. a) ZOP **věděl**, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů **spoléhal**, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.

Správní orgán se v rámci svých povinností zabýval objektivní stránkou posuzované skutkové podstaty a naplněním jejích obligatorních znaků, kterými jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Jakémukoli uskutečňování stavební činnosti na území s archeologickými nálezy musí předcházet splnění oznamovací povinnosti (viz výše). Její nesplnění znamená rozpor s právní povinností a vyvolání protiprávního stavu. MHMP OPP považuje za prokázané, že odpovědný subjekt naplnil veškeré znaky zmíněné skutkové podstaty, a že z jeho strany šlo o jednání protiprávní, jehož spácháním nastal škodlivý následek, předpokládaný památkovým zákonem. Stavebník se tudíž dopustil přestupku podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona. Správní orgán má za povinnost přestupek projednat a při naplnění jeho materiální i formální stránky je oprávněn uložit správní trest - sankci - pokutu.

Dle ustanovení § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona lze za přestupek uložit pokutu do 4 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 téhož ustanovení.

Provádění stavby na území s archeologickými nálezy vykazuje povahu stavební činnosti. V předmětném smyslu nelze zpochybnit, že pan [REDAKCE] oznamovací povinnosti vyhovět nejpozději ke dni zahájení stavební činnosti. Na základě sdělení ArchÚ jako subjektu, vůči kterému oznamovací povinnost směřuje, MHMP OPP uznal za prokázané, že se tak nestalo. Pokud příslušný subjekt svou povinnost nesplní, poruší tím památkový zákon, dopustí se protiprávního jednání a spáchá přestupek (viz str. 5 tohoto příkazu, druhý odstavec, předposlední věta).

Správní orgán při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlížel v souladu s ustanoveními § 37 a § 38 ZOP ke všem relevantním kritériím (uvedeným formou demonstrativního výčtu), a to k charakteru a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem (§ 39 a § 40 ZOP) i k osobním poměrům [REDAKCE] (§ 37 písm. f) ZOP). S ohledem na právě konkretizované meze správního uvážení za řešený přestupek uložil správní trest pokuty a stanovil její výši.

Při stanovení výše pokuty MHMP OPP přihlédl ve smyslu ustanovení § 38 ZOP (viz předchozí odstavec) k povaze a závažnosti přestupku, zejména k významu památkovým zákonem chráněného zájmu, jehož se přestupek dotkl, a kterým je v předmětné věci ochrana hodnot archeologického dědictví jakožto součásti dědictví kulturního.

Protiprávní jednání stavebníka, včetně důsledku, resp. následku správní orgán hodnotí tak, že odpovědný subjekt nesplněním posuzované oznamovací povinnosti sice porušil významný veřejný zájem na ochraně kulturního dědictví, ale v méně závažném rozsahu.

MHMP OPP při hodnocení způsobu spáchání zmíněného přestupku zohlednil skutečnost, že protiprávní jednání pana [REDAKCE] pasivním nekonání, tedy opomenutí, ač konat – předem oznámit stavební činnost – měl.

Jako polehčující okolnost správní orgán do stanovené výše pokuty v souladu s ustanovením § 39 ZOP promítl fakt, že stavebník spáchal rozpor s předpisy na úseku státní památkové péče z hlediska působnosti MHMP OPP vůbec poprvé. Jako další polehčující okolnost ve prospěch odpovědného subjektu vyznívá k tíži zájmů památkové péče skutečnost, že poté, co příslušný subjekt začne bez oznámení realizovat zemní práce, pak už nikdy nelze jednoznačně potvrdit, zda mohlo v důsledku provedené činnosti dojít k poškození či zničení archeologických nálezů. Přitěžující okolnosti správní orgán shledal v míře zavinění, resp. ve vědomé nedbalosti (viz str. 4 tohoto příkazu, poslední odstavec).

Dle ustanovení § 37 ZOP má MHMP OPP při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídnout u fyzické osoby mj. k jejím osobním poměrům. Vztahem výše pokuty a majetkových poměrů pachatele se v několika případech zabýval Ústavní soud. Např. v nálezu v nálezu svého pléna sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 vyslovil, že „...zásah do základních práv musí být přiměřený ... a má-li být pokuta individualizovaná a přiměřená, musí reflektovat i majetkové poměry potrestaného ... Kritérium zkoumání majetkových poměrů delikventa při úvaze o výši ukládané pokuty je nezbytné a komplementární – nikoli ovšem proto, že vysoké pokuty jsou nevymahatelné, ale vzhledem k riziku „likvidačního“ účinku nepřiměřeně vysoké pokuty ...“.

Dále podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného jeho rozsudkem č. j. 5 As 46/2008 - 50 ze dne 19. 6. 2009 u přestupku v silniční dopravě, jež lze pokládat za typově dostatečně závažný, „spodní hranice pokuty ve výši 25 000 Kč nedosahuje intenzity, kterou by bylo možné v souladu s judikaturou Ústavního soudu považovat za zjevně nepřiměřenou či ohrožující materiální existenci pachatele, i při zohlednění skutečnosti, že se jedná o přestupeka tedy, že jeho pachatelé jsou fyzické osoby, včetně těch, které nepodnikají“ (viz analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 147/2002 – 35 ze dne 10. 10. 2003).

Vztahu mezi výší pokuty a majetkovými poměry pachatele se věnoval také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jenž ve svém usnesení č. j. 1 As 9/2008 – 133 dospěl k závěru, že „Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“ Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci nepřiměřenou osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá ho sama o sobě přivést ke stavu platební neschopnosti či ho donutit k ukončení podnikatelské činnosti nebo zapříčinit, že jediným smyslem pachatelovy podnikatelské činnosti na dlouhou dobu zůstane právě splácení uložené

pokuty. Současně zde hrozí reálné riziko, že se pachatel, eventuálně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty ocitnou v existenčních potížích. Ze stejného hlediska MHMP OPP ještě upozorňuje na závěr Ústavního soudu vyslovený v nálezu Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002, že „...základním kritériem, ze kterého je třeba vycházet, je tzv. kritérium podstaty, dle kterého platí, že ne každé odnětí majetku na základě pokut, příp. poplatků a daní, zakládá zásah do vlastnických práv, nýbrž jen takové, jež majetkové vztahy dotčeného subjektu zásadně mění, tj. tak, že mění jeho celkovou majetkovou pozici „zmařením“ samé podstaty majetku.“.

Nejvyšší správní soud ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu taktéž dovodil, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoliv ze své účinnosti. Aby pokuta naplnila svůj účel co do individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele.

Vycházejí ze závěru Nejvyššího správního soudu, správní orgán výši pokuty vyměřil odhadem, a vzhledem k mezím správního uvážení i k polehčujícím okolnostem a k faktu, že MHMP OPP hodnotí závažnost protiprávního jednání pana [REDAKCE] následku re [REDAKCE] sp. následku jako nízké, stanovil pokutu v symbolické výši na samotné spodní hranici zákonného rozpětí.

Správní orgán při zvážení druhu trestu a jeho výměry s ohledem na shora vysvětlené a na judikaturu NSS – analogicky rozsudek č. j. 7 As 71/2010 – 97 ze dne 30. 9. 2010, publ. pod č. 2209/2011 Sb. NSS, kde NSS vyvodil závěr, že „mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán.“, uložil sankci na samé spodní hranici zákonného rozpětí (viz konec předchozího odstavce) zejména z důvodu jejího preventivního působení, aby stavebník neopakoval svůj postup do budoucna v souvislosti s dalšími eventuálně zamýšlenými stavebními záměry či zásahy na území s archeologickými nálezy.

Vzhledem k závěrům, vyplývajícím z ustálené soudní judikatury, MHMP OPP konstatuje, že s odkazem na výši uložené pokuty v řešeném případě vůbec nelze uvažovat o jeho likvidačním charakteru.

Správní orgán konal v souladu s ustanovením § 90 ZOP a § 150 odst. 1 správního řádu, na základě čehož výrokem specifikovanou povinnost k úhradě pokuty uložil formou příkazu, jehož vydání je prvním úkonem v řízení. Pro uplatnění postup byly splněny zákonné předpoklady, neboť řízení podle § 39 odst. 2 písm. f) památkového zákona je řízením z moci úřední a skutková zjištění ve věci má MHMP OPP za dostatečná. S ohledem na skutečnost, že vydání předmětného příkazu je prvním úkonem v řízení, neuložil správní orgán odpovědnému subjektu povinnost nahradit náklady řízení (§ 150 odst. 4 správního řádu).

MHMP OPP se zbýval rovněž otázkou zachování lhůty k projednání přestupku, jak mu ukládají ustanovení §§ 29 – 32 ZOP. Pro informaci poznamenává, že dle ustanovení § 30 písm. b) ZOP ve věci přestupku zde vyřizovaného (s ohledem na fakt, že zákon za jeho spáchání stanoví sazbu

pokuty, jejíž horní hranice přesahuje 100 000 Kč), promlčecí doba trvá tři roky. Co do počátku běhu promlčecí doby správní orgán vychází z předpokladu, že promlčecí lhůta zde začala plynout „od doby přípravy stavby“, čili nejdříve po dni 9. 2. 2021, kdy nabylo právní moci výše konkretizované rozhodnutí, kterým příslušný stavební úřad (viz shora) posuzovanou stavbu povolil. Oznámením o zahájení přestupkového řízení (resp. o pokračování v řízení) se promlčecí lhůta přerušuje a počíná běžet nová (od začátku). Totéž následuje po **doručení** příkazu, vyslovujícího vinu, je-li příkaz prvním úkonem v řízení. Dojde-li k nastíněnému přerušování promlčecí lhůty, pak odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3 ZOP). V době vydání tohoto příkazu interval tří let od právní moci rozhodnutí stavebního úřadu neuplynul, z čehož pramení, že lhůta pro projednání přestupku a uložení správního trestu ve zmíněném případě zůstala zachována. Vzhledem k dosud objasněnému správní orgán rozhodl způsobem, popsaným ve výroku tohoto příkazu.

Poučení:

Proti tomuto příkazu lze podat odpor, a to do 8 dnů ode dne jeho oznámení, k Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče. Lhůta pro podání odporu podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy byl příkaz doručen. Doručení písemnosti upravují ustanovení § 23 a § 24 správního řádu, jež určují, že nebyl-li adresát tohoto příkazu zastižen, příkaz se uloží v provozovně provozovatele poštovních služeb. Jestliže si adresát uložený příkaz ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl příkaz k vyzvednutí v provozovně provozovatele poštovních služeb připraven, nevyzvedne, považuje se příkaz podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu za doručený posledním dnem této lhůty (od tohoto dne běží v uvedeném případě lhůta pro podání odporu). Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není podle ustanovení § 150 odst. 3 správního řádu přípustné. Příkaz, proti kterému nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.

Mgr. Jiří S k a l i c k ý

ředitel odboru

Rozdělovník:

Doručuje se doporučeně do vlastních rukou (s vložením do schránky):

- adresát

MHMP OPP - spis

Ověřovací doložka změny datového formátu dokumentu podle § 69a zákona č. 499/2004 Sb.

Změnou datového formátu se nepotvrzuje správnost a pravdivost údajů obsažených v dokumentu a jejich soulad s právními předpisy.

Vstupující dokument byl podepsán kvalifikovaným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném kvalifikovaným poskytovatelem služeb vytvářejících důvěru a platnost zaručeného elektronického podpisu byla ověřena dne 07.03.2024 11:06:20.

Kvalifikovaný elektronický podpis byl shledán platným, dokument nebyl změněn a ověření platnosti kvalifikovaného certifikátu bylo provedeno vůči seznamu zneplatněných kvalifikovaných certifikátů k datu 22.01.2024 12:35:08. Údaje o zaručeném elektronickém podpisu: číslo kvalifikovaného certifikátu 51DBEE97, kvalifikovaný certifikát byl vydán kvalifikovaným poskytovatelem služeb vytvářejících důvěru ACAeID3.2 - Issuing Certificate, eIdentity a.s. pro podepisující osobu Mgr. Jiří Skalický, Hlavní město Praha.

Elektronický podpis byl označen kvalifikovaným časovým razítkem, založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném kvalifikovaným poskytovatelem služeb vytvářejících důvěru. Platnost časového razítka byla ověřena dne 07.03.2024 11:06:20.

Kvalifikované elektronické časové razítko bylo shledáno platným, dokument nebyl změněn a ověření platnosti kvalifikovaného certifikátu bylo provedeno vůči seznamu zneplatněných kvalifikovaných certifikátů k datu 22.01.2024 13:59:03. Údaje o časovém razítku: datum a čas 22.01.2024 8:22:34, číslo kvalifikovaného časového razítka 00B8BD14, kvalifikované časové razítko bylo vydáno kvalifikovaným poskytovatelem služeb vytvářejících důvěru I.CA TSA CA/RSA 06/2022, První certifikační autorita, a.s..

Typ vstupního dokumentu: .PDF

Otisk souboru: 3A0CAECC8BBD4342CEE6CCB3479F5E8FD5680FDF46C563031165DA38D18C31FB

Použitý algoritmus: SHA256_SBB 2.16.840.1.101.3.4.2.1

Subjekt, který změnu formátu dokumentu provedl:

Hlavní město PRAHA, Mariánské nám. 2, 11000 PRAHA 1

Datum vyhotovení ověřovací doložky:

7.3.2024

Jméno a příjmení osoby, která změnu formátu dokumentu provedla:

Benátská Klára Mgr.